

JULIE CAPLIN

Mali hotel u Portugalu

Julie Caplin autorica je međunarodnih bestselera iz serije *Romantični bijeg*. Njezine su knjige dospjele na popis uspješnica u Italiji, Njemačkoj, UK-u i Češkoj i prodale se diljem svijeta u više od dva milijuna primjeraka. Njezine vedre romantične komedije odvijaju se na predivnim lokacijama cijelog svijeta i svojim čitateljima pružaju najljepši mogući bijeg od stvarnosti.

Julije je nekoć radila kao voditeljica odjela za odnose s javnošću pa je godinama putovala Europom i vodila vrhunske kritičare hrane i pića na putovanja da kušaju gastronomske delicije kontinenta. Težak je to bio posao, ali netko i to mora raditi. Ta su joj putovanja bila izvor nadahnuća za radnje njezinih romana.

Julie romantičnu i povijesnu fikciju piše i pod imenom Jules Wake.

juleswake.co.uk

x.com/JulieCaplin

facebook.cm/JulieCaplinAuthor

Nakladnik:

Koncept izdavaštvo j.d.o.o.,
Borongaj aerodrom 12, Zagreb

Za nakladnika:

Daniel Đurđević

Urednik:

Branko Matijašević

Lektura:

Mirna Pucelj

Korektura:

Nikolina Gajić

Grafičko oblikovanje:

Blid

Dizajn korica:

Studio 2M

Tisak:

Og grafika d. o. o., Jastrebarsko, svibanj 2026.

Hotel by the Sea

Copyright © Julie Caplin 2026

All rights reserved.

Copyright © za hrvatsko izdanje: Koncept izdavaštvo 2026.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije biti objavljen ili pretisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN 978-953-8593-16-1 (meki uvez)

ISBN 978-953-8593-17-8 (tvrdi uvez)

CIP zapis je dostupan u nacionalnom skupnom katalogu
knjižničnog sustava Bukinet pod brojem 991005959085409366 (meki uvez)
i 991005959085309366 (tvrdi uvez)

JULIE CAPLIN

Mali hotel
u Portugalu

S engleskoga prevela
Sanja Ščibajlo

KONCEPT
IZDAVAŠTVO

*Za Nicka, Ellie & Matta
za sve trenutke na našem Sretnom mjestu*

1. poglavlje

Rebecca je odbacila svoje japanke i haljinu spustila na jednu od ležaljki za sunčanje. Ranojutarnje sunce lebdjelo je iznad obzora, svijetlozlačano nasuprot zagasitoplavog neba. Nasmiješila se. Raj. Ta uvijek prisutna težina podignula se s njezinih ramena dok je promatrala bistru vodu bazena. U to doba dana bila je samo njezina, iako, s obzirom na veličinu malog butik-hotela nikada ni neće biti prenapučena. Zapravo, više se osjećala gošćom nego hotelskom voditeljicom vježbi pilatesa koja je usput bila i služavka i konobarica.

Obitelj Rebelo se prema njoj ponijela toliko srdačno kada je doputovala jučer popodne, da joj je bilo teško povjerovati kako je samo zaposlenica — iako je još uvijek bila pomalo sumnjičava. Sve se ovo doimalo predobrim, a da bi bilo istinito, nakon tog razornog razočaranja prošlog mjeseca.

Dosta više, Rebecca, rekla je sebi oštro. Možeš okrivljavati samo sebe.

Uspravila se, stavila plivačke naočale i jednim skladnim neprekinutim pokretom uronila u bazen. Šok izazvan hladnoćom oduzeo joj je dah, pa je počela zamahivati snažno, boreći se protiv prvog nagona da izađe iz vode. Kjarcu, kako

je ledeno! Prисiljavajući sebe da nastavi sjekla je vodu žustrim, učinkovitim kraulom, pumpajući rukama, priviknuvši se postupno na temperaturu.

Kao što se ono kaže, kada se nađeš u kaši, naučiš se kusati je. Preplivala je bila samo dvije dužine bazena, uživajući u snazi i moći svoga tijela — obožavala je plivati — kada je kroz plivačke naočale postala svjesna razlivenog obrisa pored bazena. Osjetila je mini cunami kada se lik bacio u vodu. O kome god da je bila riječ, odmah je poprimio žustar ritam, režući vodu.

Pomalo ozlovoljena uljezom i iznenadnim uzburkavanjem *njezine* vode dok je uživala u opuštenom plivanju, zastala je kod ruba bazena da promotri ometača. Bio je to muškarac tamne, preplanule kože i tamne kose koji je snažnim zamasima žestoko plivao s jednoga kraja na drugi i natrag, odlučan kao da je spreman nekoga ubiti. Promatrala je njegov učinkovit stil plivanja, zadivljena iznimnom ekonomičnošću pokreta. Tehnika mu je bila dobra i bio je brz. Usne su joj se nakratko izvile u smiješak — mogla bi se okladiti da je brža.

Pričekala je da dođe na njezin kraj bazena i kada je dotaknuo zid od pločica da se okrene u tom se trenutku i ona odgurnula od ruba uhvativši njegov ritam a onda je, samozadovoljna izraza lica, vjerujući da će mu uzeti mjeru, odlučno produljila zamaha rukama i počela brzo bućkati nogama kako bi ga prestignula. Došavši do drugoga kraja djetinjasto se oduševila činjenicom da je bila tri zamaha ispred njega. Oduvijek je bila natjecateljskog duha — baš kao i njezina braća i sestre. Osjećajući se blesavo zadovoljna sobom okrenula se i ponovno se odgurnula, ovaj put povećavši prednost s još nekoliko zamaha. Poslije deset metara shvatila je da je i on ubrzao i dostigao je. Bacila je pogled prema njemu. Nasmiješio joj se. Ona mu je uzvratila osmijehom.

Igra je započela.

Okrenuli su se u istom trenutku i sunuli naprijed. Ovoga se puta napela još jače, svih svojih natjecateljskih nagona

u punom pogonu. Ne zna on na koga se namjerio. Ona je Rebecca Hayes-Love; s porazom se ne miri — ne u sportskoj areni. Ljubavni je dio njezina života možda katastrofalno loš, ali odrastajući s dvojicom starije braće ludima za ragbijem naučila je da preživjeti može samo ako pronađe nišu u kojoj će ih moći pobijediti. Trčanje, bicikliranje i plivanje bili su njezino oružje za uzvratanje udaraca i u svim se tim disciplinama maksimalno iskazala. Nažalost, usprkos njezinom uspjehu, njezini trofeji i medalje nikada neće nadjačati dostignuća dječaka koja su uključivala ragbijaške medalje i jedan osvojeni engleski Liga kup. Sve to su njezini roditelji cijenili mnogo više od njezinih nebitnih napora.

Ups, dopustila je da joj se koncentracija rasprši. *Vrati se u igru, Rebecca.* Tip je za dužinu zamaha ispred nje. E pa, neće moći. Neće je poraziti. Prionula je i usredotočila se na žustre zamaha rukama, snažno se odgurujući nogama. Prestignula ga je i okrenula se prije njega, uloživši sada sve od sebe, dok joj je snaga volje upravljala pokretima gurajući je naprijed. Iako ju je u plućima počelo žariti, nije bilo šanse da bi se predala, ne sada dok pobjeđuje. A ipak ne pobjeđuje. *Kvragu.* Doista je brz. Glave su im u ravnini. Okrenuli su se istovremeno. Navalila je i dobar metar preplivala klizeći ispod površine vode, no čim je izronila evo njega opet, svakog zamaha sinkroniziranog s njezinima. Škrgućući zubima potegnula je jače, a njezine su ruke bljeskale dok je njima žestoko rezala vodu. Izdržljiv je, to mu mora priznati, ali to će ujedno biti sve što mu priznaje. Okrenuli su se ponovno i ona se još jednom napela, rukama kao krilima vjetrenjače režući vodu.

Preplivali su još dvije dužine bazena i svaki put kada je stekla prednost on ju je dostignuo. Ignorirala je mliječnu kiselinu koja joj se počela nakupljati u mišićima. Toga puta, kada su stigli do kraja bazena i kada je s tri zamaha prednosti dotaknula rub samozadovoljno se nasmiješila samoj sebi. *Da. Još uvijek to ima u sebi.* Ali kada se ponovno odgurnula shvatila je da je on stao.

Trijumfalno je doplivala do suprotnog kraja, zahvalna što može malo usporiti. Došavši do ruba okrenula se i ustanovila

da se izvukao iz vode i da njegove duge, vitke i vrlo tamne noge još uvijek vise u njoj.

Nakratko je ispod vode zapumpala šakom. Nadvladala ga je u plivanju. Jedva je bila u stanju disati pa joj je bilo drago kada je ugledala da se njegove grudi zadihano uzdižu i spuštaju koliko i njezine. Srce joj je udaralo tako snažno da je osjećala kako joj krv žestoko kola kroz vene.

Nakratko se zagrcnula promatrajući ga. Bome, lijepe su to grudi. Preplanule, široke i mišićave, napetih obrisa atletičara, a ne oštro ocrtanih bodibildera. Nesumnjivo vrlo lijep prizor. Bi li bilo preočito kada bi se rukom kao lepezom nakratko rashladila?

Ovoga puta opuštenije doplivala je do ruba i izvukla se iz vode sjednuvši pored njega.

Njegovo se lice ozarilo i široko se nasmiješio, nemoćno joj kimnuo i još pomalo zadihan rekao: “Bok. Mislim da si me uništila.”

Ona je uzvratila osmijehom, njezina su se pluća silno trudila ponovno napuniti njezino tijelo kisikom dok je kroz nju u naletima strujao čisti užitak, odgovarajući navalom endorfina nakon napora i svojom ženstvenošću odgovarajući na njegov osmijeh koji je naprosto obarao s nogu.

“Uf, bome si brz”, rekla je kada je ponovno bila u stanju normalno udahnuti.

“Ti si bila brža”, priznao je.

Kimnula je i nije mogla, a da se nakratko trijumfalno ne nasmiješi.

“Danas”, dodao je on.

Podignula je obrvu.

“Sljedeći put”, rekao je nestašno joj namignuvši. “Pobijedit ću te. Jutros nisam bio pripravan u bazenu zateći morskog psa.”

“Spremna sam za novu borbu kad god poželiš”, odgovorila je i brzo se nasmijala.

Nasmijao se i on dok su potocići vode kapali s njegova vrlo pristalog lica, a širok osmijeh otkrio je snažne bijele zube nasuprot koži boje tamnog mahagonija. Mogao bi reklamirati zubnu pastu.

Ispružio je ruku. “Felipe.”

Ona ju je prihvatila i ustanovila da mu je stisak čvrst i odlučan kada se s njom nakratko rukovao.

“Rebecca”, rekla je ona i ponovno se nasmiješila. Kome se ne bi svidao dobar i pošten sportski suparnik?

“Felipe!” doviknuo je ženski glas. “Trebamo te.”

Njegov je osmijeh izbljedio i pogledao je preko ramena. “Ah, dužnost zove. Moram ići. Nesumnjivo ću te još vidati.” Ustao je i odozgo pogledao u nju, a ona je odjednom postala svjesna svog oskudnog bikinija koji ništa nije prepuštao mašti. Nije to bila njezina uobičajena oprema za plivanje. Nažalost bila je jutros previše nestrpljiva da uđe u vodu, a da bi pošteno pretražila svoj kofer. Sada je zbog toga požalila, iako Felipeu služi na čast što je pogled zadržavao iznad njezina vrata i održavao kontakt očima. Što teško da je iznenađivalo, jer nije baš bila *femme fatale* — previše je bila muškobanja-sta, a da bi privlačila pozornost muškaraca. Rebeci je njezina građa širokih ramena dobro služila i bila je ponosna na svoje tijelo, ali znala je da nije poželjan tip.

“I ja moram ići”, rekla je bacivši pogled na svoj sat. U deset je imala sastanak sa svojom novom šeficom.

Felipe je ustao i otišao preko kamene terase do vrata na udaljenom kraju farmerske kuće kroz koja se izgubio. A tko bi je osudio što se još malo nastavila diviti pogledu? Naposljetku, ona je samo ljudsko biće. Još nije shvatila gdje je što, s obzirom na to da je doputovala tek sinoć, ali pomislila je da se ondje vjerojatno nalaze hotelske sobe. On je sigurno gost.

Dopustivši sebi još nekoliko minuta nagnula se unazad, podignula lice prema suncu, omogućavajući da njegove zrake ugriju njezinu rashlađenu kožu. Njezin današnji sastanak bit će

uvodni, na kojem će saznati kako će izgledati njezina svakodnevna rutina. Kada je došla u tu prelijepu farmersku kuću u kojoj se nalazio veći dio hotela, u vrijeme večere, upoznala je mnoge pripadnike obitelji Rebelo i u glavi joj se zavrtilo dok je pokušavala upamtiti sva imena. Svi su mnogo govorili i nije uspjela pohvatati tko je tko, ali bilo je jasno da su svi u ovom ili onom svojstvu sudjelovali u radu tog obiteljskog poduzeća.

Dosta dokonog filozofiranja. Mora se upristojiti i otići na sastanak s osobom koja će tijekom narednih pet mjeseci biti njezin šef.

2. poglavlje

Vrati mi!” Katerina je trčala oko Felipea naganjajući svoju mlađu sestru koja je držala olovku za oči iznad njezine glave. Cristina je stala iza njega koristeći ga kao štit, a Katerina je ponovno poviknula. “Vrati mi je!”

Dobrodošli u ludnicu, pomislio je, čupnuo olovku iz Cristinine ruke s onime što je, znao je, bio iritantni osmijeh. Držao ju je iznad svoje glave, daleko izvan dosega mlađe djevojčice i svoje sestre.

“Felipe”, promrmljala je dvanaestogodišnja Cristina nadureno napućivši usne. “Zašto si ti ovdje?” On je zastao i na bradu položio prst, namrštivši se kao da duboko razmišlja. “Ja ovdje živim. Da, sigurno je stvar u tome.” Široko se nasmijeshio sitnom liku koji je stajao ispred njega. Od svih djevojčica obitelji Rebelo ona je, na svoje gađenje, bila najmanja — iako je to nesumnjivo nadoknađivala snagom svoje osobnosti. Ni u kom slučaju nije bila kržljavac u tom leglu. S obzirom da je bila najmlađa i da su joj bile jedva četiri godine kada je umro njezin otac, morala se žestoko boriti da prevlada tugu u koju je obitelj utonula kao u močvaru kada su Eduardo Rebelo i njegov brat Emilio naglo izbrisani sa ovoga svijeta u prometnoj nesreći. Neoprezni vozač prebrzo je izašao iz zavoja

i pokosio oba muškarca ispred Felipea kada je njemu bila tek dvadeseta.

S tugujućom udovicom, dvjema psihički skršenim sestrama i trima uzrujanim rođakinjama Felipeov se život promijenio do neprepoznatljivosti: njegov je san o životu profesionalnog biciklista ispario preko noći.

Pogledao je u olovku za oči u svojoj ruci. "Hmmm, mislim da ću je zadržati. Baš je moje boje."

"Nećeš," jauknula je četrnaestogodišnja Katerina, "moja je", rekla je otrovno i pokazala prema svojoj sestri dok su joj oči bljeskale najavom osvete. "Ukrala ju je!"

"Nisam", porekla je Cristina pjevušecim glasom. "Bila je u kupaonici. Tko pronađe, njegovo."

"Sigurno si je uzela iz moje sobe!" vrisnula je Katerina i sunula prema svojoj sestri koja je zacičala i potrčala oko druge strane sofe.

"Ili je to možda učinila Ana", predložio je Felipe s nestašnim sjajem u oku govoreći o njihovoj starijoj sestri. Obje su ga djevojke pogledale zgrožene. "Nije", odgovorile su obje uglas i naglo stale, kao što je i znao da hoće. Ujedinjene šokom i iznenadnom sestrinskom odanošću obje su se ljutito zagledale u njega.

"Ana to nikada ne bi učinila", rekla je Katerina.

"Ne, ne bi", dometnula je Cristina. "Zločesto je to što si rekao, Felipe."

"Dakle sada sam ja negativac", rekao je žalosno odmahujući glavom. Obje su se počele hihotati shvativši da ih zadirkuje i krenule za njim u veliku obiteljsku kuhinju u kojoj je njihova majka sjedila za velikim stolom od borovine s kavom i tanjурom peciva ispred sebe.

"Jutro, *māe*", rekao je Felipe i nagnuo se utisnuti poljubac u njezinu pomalo prosijedu kosu.

"Felipe, kod kuće si. Kada si se vratio? Nisam te čula."

"Kasno sinoć."

“Avaj, djevojka ti nije htjela dati?” upitala je Cristina, mala bezobraznica.

“Cristina!” obrecnula se Felipeova majka, iako su joj oči naglo nestašno zablistale. Bilo je olakšanje vidjeti da je tih dana brza na osmijehu. Cijeloj je obitelji trebalo prilično mnogo vremena da izroni iz tugovanja.

“Jutros imam sastanak. Zaključio sam da će biti lakše putovati noću nego danas riskirati s prometom.”

Cristina je sjela za stol i bradu naslonila na ruku, proučavajući ga. “Dakle, čeka te seks na brzaka.”

Katerina se zahihotala.

Njegova je majka čvrsto stisnula usne no nije prekorila djevojčicu, vjerojatno zato što je očajnički željela da on pronađe neku lijepu i dobru djevojku i skraši se, za što on nije pokazivao ni najmanju namjeru. U životu ima i previše žena s kojima je vezan za cijeli život; nije mu trebala još jedna na koju će morati paziti.

U sobu je ušla Ana. Hvala bogu. Njegova je starija rođakinja bila mnogo profinjenija i uvidavnija od svojih mlađih sestara.

“Bok, Ana”, rekao je kada ga je pozdravila kratko mu kimnuvši.

“U Lisabon odlazi da pobjegne od vas, naporne zločke”, rekla je Ana i smireno potapšala rame svoje strine kada je obišla stol da sjedne nasuprot Felipeu.

Njegova majka Maria nalila mu je njemu omiljenu *meta de leite*, tradicionalnu kavu s mlijekom i gurnula šalicu prema njemu. “Uzmi pecivo. Ana ih je napravila jutros.” Pokazala je prema tanjuru s nekolicinom *bola de arroz* na čijem se vrhu primamljivo presijavala korica od šećera.

Uzeo je taj jedan prhki muffin i zagrizao u njega. Rižino brašno podarilo mu je delikatnu teksturu, a naribana limunova korica osvježavajući okus. To je bio njemu omiljen kolač, a bome ga je u bazenu i zaradio. Dobrano se morao pomučiti da održi korak s tom novom djevojkom. Sigurno je nova zaposlenica, jer trenutačno nije bilo gošći njezina opisa.

Bila je brza i imala je predivan osmijeh. Pitao se je li slobodna iako, pretpostavio je, ako je pristala nekoliko mjeseci raditi ovdje, sigurno kod kuće nije imala ozbiljnih veza.

Moglo bi biti zabavno provesti neko vrijeme s njom. Dobio je osjećaj kako bi uživala postavljati pred njega izazove i izvan bazena. Možda je, kao i on, tražila neobveznu ljetnu zabavu.

Otpivši gutljaj kave shvatio je da mu se mama obraća. “Oprosti, *māe*, u mislima sam bio miljama daleko.”

“Pitala sam imaš li vremena odobriti danas novi jelovnik.”

“Naravno”, odvratio je i razmijenio kratak pogled s Anom, koja mu se diskretno nasmiješila. Njegova je majka radila u kuhinji i prije njegova rođenja i bila je apsolutna genijalka glede okusa i mjesnih jela. Ljudi su prevaljivali puste kilometre da dođu objedovati u restoran. Zato je njezin zahtjev da odobri sezonsku promjenu jelovnika predstavljao veliku misteriju — jer ionako nikada ništa nisu mijenjali — a osim toga danas je morao obaviti još milijun i jedan posao. Potisnuo je svoje nestrpljenje. “Kako bi bilo da ga pregledamo u dva?”

“Hvala ti, tako ćeš moći provjeriti što misliš o novim posudicama za maslac koje bih voljela kupiti.”

Felipe se nasmiješio, nadajući se da ga neće uspjeti prozrijeti. Obožavao ju je, a ona je imala izvrstan ukus. Nije se mogao sjetiti nijedne prigode u kojoj se nije složio s nekim njezinim prijedlogom.

“Mogu li se u subotu zamijeniti za smjenu s Cristinom?” procvrkutala je Katerina.

“Ne!” zacičala je njezina sestra zgroženo. “Toga popodneva idem na plivanje!”

“Ali ja sam već nešto isplanirala”, usprotivila se Katerina.

Djevojke su se počele prepirati oko toga. Felipe je brzo udahnuo i pitao se kako bi reagirale kada bi jednostavno ustao i otišao van. Poznavajući njih dvije slijedile bi ga u hodnik i skakutale oko njega kao dvije uzbuđene majmunice. “Što o tome piše na rasporedu?” upitao je strogo, itekako dobro znajući odgovor, jer ga je prošlog tjedna osobno potpisao.

Katerina je nadureno napućila usne, u čemu je bila majstorica.

“Subotom se ujutro izmjenjujete”, rekalo je Felipe i prošao rukom kroz kosu. “Tako je pošteno.”

“Da, ali Cristina može otići plivati kad god želi. Nije baš da ima prijateljice.”

“Imam ih! Imam prave prijateljice. Ti samo želiš otići kako bi se cmakala s Bernardom.”

“Nije istina!” odvrtila je Katerina zajapurivši se i bacivši žlicu na svoju sestru.

Felipe je objema rukama čvrsto stisnuo rub stola, zabacio glavu i pogledao prema stropu, poželjevši da može otići živjeti u neki stančić u Lisabonu, a sve njih prepustiti tim svakodnevnim čarkama. Osim što to nije moguće ostvariti. Kada su umrli njegov otac i stric, odgovornost za hotel, restoran i obitelj pala je na njegova leđa. Sve ih je jako volio, ali ponekad, kao na primjer sada, osjećao se kao da živi u zoološkom vrtu.

“Djevojke!” rekla je Maria odlučno i pljesnula rukama. “Dosta bi bilo. Felipe je tek došao kući.” Obje su ušutjele i zadovoljile se promatrati ljutito jedna drugu i međusobno se vrijeđati bez riječi izgovorenih naglas. “Dajte mu malo mira. Ana mora razgovarati s njim o novom dobavljaču brašna. Došlo je do nekih problema.”

Ana mu se stidljivo osmjehnula. “Možda ne sada”, rekla je i slegnula ramenima kao da se ispričava, što je bilo ironično, jer od svih članova obitelji ona je bila najmanje zahtjevna, ali nije bila dovoljno odlučna da se nosi s dobavljačima.

“Zašto ne?” upitao je ublaživši glas. “To bi ti mogla biti najbolja prigoda koju ćeš dobiti.”

Taj će se dan samo dodatno zahuktati, pomislio je, i odjednom je bio zahvalan zbog ranijeg zabavnog predaha. Bila je to prva interakcija u koju se poslije prilično dugo vremena upustio s nekom privlačnom ženom, usprkos svemu što je njegova obitelj voljela misliti. Nije imao vremena ni sklonosti za išta ozbiljno, ali nema razloga da se malo ne zabavi.

Beskrajno ga je veselila spoznaja o tome da će djevojku s bazena vidjeti još mnogo puta.

3. poglavlje

Rebecca je previše vremena provela pokušavajući odlučiti što da odjene za svoj prvi sastanak s novim šefom i sada će zakasniti.

Došla je podučavati pilates — odjenut će hlače za jogu, sportski grudnjak i majicu kratkih rukava. Ako ništa drugo, doimat će se kao da zna što radi, a kada je poduka iz pilatesa u pitanju, to je i bila istina. Nažalost, to nije bio slučaj i s odabirom odjeće. Nikada se nije dobro snalazila na tom planu, a poslije one katastrofalne večeri na Proljetnom balu prije mjesec dana, nesigurno je sumnjala u sve svoje odluke glede onoga što će staviti na sebe.

Fuj. Ta ružičasta haljina cvjetnog uzorka. Na modelu na internetskoj stranici izgledala je tako dobro — na toj živahnoj brineti guste tamne kose, tamnih očiju i naglašenih obrva. To je Rebeci trebao biti prvi znak, s obzirom na to da je ona sama bila plavooka plavuša. Zbog te blijedoružičaste doimala se ispranom i bolesnom. Najveća joj je pogreška bila što haljinu nije isprobala dan prije bala, pretpostavljajući da će na njoj izgledati jednako dobro kako je izgledala i na modelu.

Što nije bio slučaj.

Shvativši da joj turobno prisjećanje neugodnih uspomena neće poboljšati raspoloženje i da takvo ponašanje sasvim sigurno nije u duhu *wellnessa* – za čije su je provođenje zaposlili – Rebecca je uzela svoj mobitel i ključ sobe pa se zaputila u glavnu zgradu gdje su se nalazili administrativni uredi.

Hodajući imanjem zastala je diviti se veličanstvenom preljevnom bazenu čiji se rub nalazio nadomak litica raskošne boje jantara koje su se strmoglavo spuštale prema valovitom Atlantskom oceanu u dubini. Vjetar je šumio u borovima koji su obrublivali vrt, a miris je timijana ispunjavao zrak dok je u prolazu ovlaš dodirivala rubne gredice prepune ljekovitog bilja i začinskih trava.

Činilo se da je to mjesto idilično upravo onoliko koliko su ga takvim opisivali na mrežnoj stranici, a prema kojoj se sastojalo od dvadeset spavaćih soba od kojih je svaka imala svoju privatnu terasu ili balkon, centra za *wellness*, opuštanje i njegu tijela, vanjskog hidroterapijskog bazena, dva vanjska bazena s morskom vodom, nekolicine prostorija za tretmane ljepote, masaže i relaksacije i, naravno, pagode za pilates smještene usred nasada lavande gdje je svakog jutra trebala održavati poduku. Bit će i dijelom hotelskog osoblja te obavljati i druge dužnosti, uključujući konobarenje i čišćenje i pospremanje soba. Pretpostavljala je da bi to druge ljude odbilo, ali ne i nju. Toliko je bila očajnički željna pobjeći iz malog sela u Buckinghamshireu gdje su joj se svi smijali, da je objeručke prihvatila prilikom da upotrijebi svoje znanje o izvođenju vježbi pilatesa.

Rebecca se nasmiješila u sebi kada se približila rustikalnim drvenim vratima na ulazu u staru farmersku kuću. Zaboravit će sve negativne misli. Podvukla je crtu, otišla od Willa i napokon prihvatila činjenicu da nikada u njoj neće vidjeti ništa osim dobre prijateljice. Usprkos tome što je vedrim osmijehom pokušavala ohrabriti samu sebe, ta joj spoznaja nije padala nimalo lakše. Zašto ljubav mora toliko boljeti? Kada će ta bol što joj je pritiskala srce napokon malo olabaviti svoj stisak?

Podignula je bradu. Novi početak. Novi izazov. Iako je uranila dobrih pola sata, gurnula je vrata i zakoračila u hladnu, mračnu unutrašnjost debelih, u bijelo okrečenih zidova s podom od istrošenih terakota pločica. Bacila je pogled niz dugi hodnik u koji je svjetlo dopiralo kroz prozore od poda do stropa s pogledom na glavni bazen. Kroz otvorena je vrata na suprotnoj strani čula uzbuđeno živkanje hiperaktivnih vrabaca koji su poput strelica proljetali kroz drveće.

“Mogu li vam pomoći?” upitao je muškarac odjeven u ono što je pretpostavljala da je hotelska odora: kratke žućkasto-smeđe hlače i pamučnu polo-majicu s hotelskim logoom povrh koje je nosio nijansu tamniju pregaču. Imao je ljubazne oči i tamnu kosu prošaranu sijedama, što je upućivalo na činjenicu da je vjerojatno u svojim ranim pedesetima.

“Ovaj, malo sam uranila. Imam sastanak u deset s voditeljem centra za tretmane ljepote. Ja sam nova učiteljica pilatesa. Rečeno mi je da dođem ovamo u restoran kako bismo se upoznali.”

“Ah, dobrodošla.” Njegove su se tamne oči ohrabrujuće naborale u srdačnom osmijehu. “Ja sam Antonio, voditelj restorana. Da ti donesem kavu ili narančin sok dok čekaš?”

Široko mu se nasmiješila. “Neću odbiti sok od naranče.”

“Dođi, sjedni na terasu. Što kažeš na lagani doručak?”

Pogledala ga je neodlučno. Antonio se široko nasmiješio. “Ne brini se, ovdje se ponašamo vrlo neslužbeno. Pronađi si stol. Sjedni gdje god želiš.”

S obzirom na tako veličanstveno lijepo jutro i Rebecčinu ljubav prema boravku na otvorenome, nije ju trebalo dodatno nagovarati. Dio privlačnosti toga posla — ma koga ona to zavarava — *najveći* dio privlačnosti toga posla bila je mogućnost da svakoga dana podučava na otvorenome.

Sjela je ispod jedne nadstrešnice u obliku jedra. Čak i u taj sat portugalsko je sunce grijalo žestoko. Osoba koja je prvotnu farmu smjestila baš na to mjesto dobro je odabrala. Terasa koja je okruživala restoran, sagrađena na bočnoj strani farmerske kuće, bila je na savršenom položaju za uživanje u

vidicima. Iako se nalazila na vrhu litice tik iznad plaže, u neposrednoj blizini nije bilo drugih zgrada. Ispod farmerske kuće koja je stajala na brdašcu nalazila se oranžerija s narančama koje su kao jarka svjetla svjetionika provirivale kroz duboko zelenilo blistavog lišća, a iza toga prostirala su se prostrana prašnja polja blijede slame.

Opustivši se na svom stolcu promatrala je par nepoznatih joj ali upečatljivih ptica rumenkastosmeđeg tijela, crnobijelih prugastih krila i razbarušenih kresti na glavi, dugog špičastog kljuna. Toliko se zaniijela promatrajući njihove smiješne ludorije dok su smireno ključale na obližnjoj bujno zelenoj livadi, da nije primijetila muškarca koji joj se približavao sve dok nije sjeo na stolac njoj nasuprot. Podignula je pogled, prestrašena struganjem drveta po kamenu.

“Pupavci”, rekao je slijedeći njezin pogled. “Smiješna stvarnjica. Uvijek me navedu na osmijeh.”

“Dražesni su”, rekla je Rebecca prepoznavši Felipea s bazena. Zbog njegova se prijateljskog osmijeha odmah osjetila pozitivnijom glede svoje odluke da dođe ovamo. Toga će ljeta sklopiti mnoga nova prijateljstva. Iskoristit će sve što može od toga boravka koji bi se mogao pokazati sjajnom pustolovinom. “Zdravo još jednom.”

“Imaš li što protiv?” upitao je pokazavši prema stolcu.

Odmahnula je glavom. *Ima li što protiv? Ni najmanje.* Sada sasvim suh, izgledao je još bolje nego u bazenu. “Iako, za dvadeset minuta imam sastanak s upraviteljem centra za njegu tijela, svojim šefom.”

Bacila je pogled prema njemu, dok joj je polagano počelo svitati. “Ti nisi moj šef, zar ne?”

To bi bila takva šteta.

On je zastao, pa odmahnuo glavom. “Nisam upravitelj centra za njegu tijela. I ne brini se zbog nje. Upraviteljica je prava pitoma mačkica, stvarno.” Promatrao ju je sa sjajem u očima, a ona se iznenadila koliko je olakšanja osjetila. Nije njezin šef. Nije zabranjeno voće.

“Nisam se brinula dok to nisi rekao”, odvrtila je Rebecca smijući se.

Antonio se pojavio izašavši kroz jedan u nizu francuskih prozora koji su omeđivali restoran, noseći veliki vrč narančina soka u jednoj ruci i doista impresivno balansirajući velikim okruglim pladnjem na drugoj.

Kimnuo je prema Felipeu toplo se osmijehnuvši. “Jutro. Kavu? Doručak?”

“Bok, Antonio. Mogu li dobiti svježu kavu? Doručak ne, hvala ti. Već sam pojeo i previše Aninih slatkih peciva.”

Rebecca je poslušala tu kratku izmjenu i zaključila da je Felipe sigurno gost. Pri pogledu na pregršt svježeg voća, peciva, šunku i sir, zajedno s nekoliko vrsti kruha u posebnoj košarici i zdjelicu nečega što je nalikovalo domaćem džemu u usta joj je navrla slina i nije znala odakle da krene.

“Hvala, ovo se doima sjajnim doručkom.”

“Nema na čemu”, odvratio je Antonio. “Narančina soka?”

“Ljudi prevaljuju kilometre kako bi došli ovamo na doručak”, rekao je Felipe. “Quinto do Mar je poznat po njemu.”

Odgovorivši na njezino kimanje konobar joj je u čašu nalio gotovo neonski narančastu tekućinu i odmaknuo se čekajući da otpije gutljaj, gotovo kao *sommelier*.

“O, ti bokca”, rekla je kada je opori okus citrusa pogodio njezin jezik. Kimnuo je zadovoljno kao da je njegov posao ovdje završio, a onda se povukao natrag u restoran.

“Mislim da je ovo najbolji narančin sok koji sam ikada okusila.”

“Naravno da jest”, odvratio je Felipe i brzo se nasmiješio, što je već počela povezivati s njim. Sviđala joj se njegova osvježavajuća samouvjerenost. Sampouzdanje bez bahatosti. “Naranče su ubrane jutros i svježe su iscijeđene.”

“Stvarno?” Podignula je obrvu.

“Tako mi svega. Priprema se iznova svakoga jutra.” Njegova je iskrenost bila vrlo dražesna, naročito način na koji se prekrizilo preko grudi da naglasi svoju tvrdnju.

Promatrala je pladanj prepun tanko narezanih kriški kivija, lubenice i hrpice sićušnih jagoda, prije no što je pogled preselila na raznovrsna peciva pored nekoliko kriški dimljene šunke i blijedih, kremastih kockica sira.

“A ove jagode...” Nagnuo se naprijed i uzeo jednu. “Najbolje koje si ikada kušala i također danas svježije ubrane u vrtu.” Ubacio je jagodu u usta dok su mu tamne, vesele oči poigravale od oduševljenja. “Mmm, slasno.” Ozareno joj se nasmiješio.

Iz njegovih je usta iscurio sitan štrcaj crvenog soka, što je neodoljivo privuklo njezin pogled.

“Imaš, ovaj...” Pokazala je prema njegovim usnama i promatrala kako kapljice tapka prstom pa ga oblizuje, ne mičući pogled s njezinih očiju. Ta je igrlica mogla biti otrcana i pomalo neukusna, da njegove oči cijelo vrijeme nisu nestašno plesale.

Brzo je uzeo još jednu.

“Ma hej”, rekla je i nasmijala se i protiv svoje volje, razveseljena njegovim opuštenim šarmom. Pljesnula ga je po ruci kada se ponovno nagnuo prema njoj, očito namjeravajući ukrasti i treću. “Drži šape podalje!”

On je povukao ruku i tobože je povrijeđeno privio na grudi. “Imaš dobre reflekse.”

“Ha!” graknula je. “Imam dvojicu neprestano gladne braće. Znam kako čuvati svoju hranu.” Naučila je to rano, jer su njezini roditelji vjerovali da dječaci u razvoju trebaju mnogo jesti — čak i na užtrb Rebecce.

Šaljivo je rukom ogradila svoj tanjur.

“Stvarno su dobre. Trebala bi kušati jednu.” Kimnuo je prema tanjuru.

“Mmm, bilo bi lijepo kada bih i sama mogla to saznati, ali stalno ih kradeš.”

“Tko prvi, njegova djevojka”, rekao je na vrlo dobrom engleskom.

Zakolutala je očima i odabrala jednu, pa je podignula prema ustima. Odmah je postala svjesna njegova netremičnog pogleda. Pozornosti kojom ju je promatrao.

Prožeo ju je blagi srh uzbuđenja.

Podignula je bradu i uzvratila mu pogled kada je zagrizla u jagodu.

“Oooh!” Pobjegao joj je taj cijuk uz neposredni napad užitka, pa je raširila oči kada je prasak sočne slatkoće preplavio njezin jezik i probudio sva njezina osjetila.

On joj se polagano, zadovoljno nasmiješio. Ona je po-crvenjela.

“Čini se da si uživala u tome.” Dubok timbar njegova glasa pokrenuo je reakciju u dnu njezina trbuha.

“Jesam”, odvrtila je i ponovno podignula bradu pokušavajući zanemariti napetost nalik električnom strujanju koja joj se širila tijelom i strah da joj se na licu vidi seksualna uzbuđenost. Može li se jedenje jagoda izjednačiti s orgazmima? To je najviše što se u posljednje vrijeme približila takvoj senzaciji.

“Uzgajamo ih evo ondje. I beremo svakoga jutra.”

“Mi?” upitala je Rebecca shvativši da je jako usporena. Felipe je kimnuo. “Ti si član ove obitelji?”

“Da, moju si majku Mariju i rođakinje upoznala sinoć. Ova je farma već naraštajima u mojoj obitelji.” Iako mu je u očima zabljesnuo ponos, bilo je tu još nečega u što Rebecca nije mogla uprijeti prstom, no što je na nekoj nagonskoj razini prepoznala kao osjećaj krvne povezanosti.

“Obiteljski posao”, rekla je pitajući se čime se bavi Felipe. Vjerojatno ne radi baš previše. Očito je bio šarmer i, kao i njezina braća, obiteljsku tvrtku i njen uspjeh smatrao nečim što se razumijeva samo po sebi. Pomalo kao njezin otac koji je od svoga oca i brata naslijedio pivovaru, no kojega dotična nije zanimala dovoljno da razvija posao. Srećom, naslijedio je i kvalitetno, odano osoblje kojemu je do pivovare bilo stalo dovoljno da je održava na površini, no koja bi mogla biti mnogo uspješnija.

“Da”, odvratio je Felipe bezbrižno odmahnuvši rukom prema zemlji koja ih je okruživala.

“Mislim da još nikada prije nisam kušala tako svježe ili slatke jagode.”

“Bilo bi mi zadovoljstvo odvesti te u berbu kad god poželiš.”

“Doista?” upitala je odgovorivši na njegov zavodljiv osmijeh.

“*Bom dia*, ti si sigurno Rebecca.” Nad njih se nadnijela sjenka pa je Rebecca podignula pogled i zatekla vrlo visoku ženu duge tamne kose i prodorna pogleda kako ondje stoji. “Nadam se da te Felipe ne gnjavi.” Oštro se zagledala u njega. “Nemaš li ti nekog posla?”

On je duboko uzdahnuo, očiju i dalje prepunih veselja, usprkos njezinu prijekornom tonu.

“Dužnost zove. Vidimo se poslije, Rebecca. Možda na novom odmjeravanju snaga u bazenu?” Ponovno se zagledao u njezine oči i ona je u srcu osjetila ono blesavo treperenje. Bio je on šarmer, u to nema nikakve sumnje, ali bilo je u njemu još nečega. Nije baš mogla točno odrediti o čemu je riječ.

“Možda ti ovoga puta omogućim početnu prednost”, odgovorila je i brzo se podrugljivo nasmiješila.

On je ustao, salutirao objema ženama i odšetao prema vrtu.

Inês je zakolotala očima i promatrajući ga kako odlazi sjela na stolac s kojeg je upravo ustao.

“Što god činila, ne uzimaj ga zaozbiljno.” Usta je iskrivila u nezadovoljnu crtu. “Vrijeme mu je da se skrasi. Njegov *pai* ne bi bio impresioniran. Već se trebao oženiti.”

Rebecca je kimnula osjećajući da Felipe definitivno nije tip muškarca koji bi već bio u braku. Doimao se zainteresiranijim za zabavljanje, a to je bilo zarazno. Očito je znao kako se dobro zabaviti, što ga je učinilo još privlačnijim, jer on je bio sve što Will nije — opušten, vedar, površan i muškarac kojeg nikada neće zanimati trajna veza. Upravo ono što joj treba kako ne bi razmišljala o svom slomljenom srcu. Upravo ono što joj treba da zaboravi Willa.

4. poglavlje

Naslonio se na šank razmišljajući o tome da naruči lijepi hladni Sagres.* Tek je prošlo sedam, a on jedva da je dotaknuo tucet hitnih stvari na svom popisu obveza, a kamoli da je riješio šest najbitnijih problema kojima se trebao pozabaviti još jučer. Oko njegovih sljepoočnica plesala je glavobolja prijeteći stegnuti mu glavu još jače. Propustio je ručak i bio je i više nego spreman za večeru, iako nju neće poslužiti barem još sat i pol. No danas nije mogao obaviti još mnogo toga. Poslije večere pregledat će poslovne knjige, ali u međuvremenu svi su restoranski stolovi bili rezervirani, a tri su se nove skupine gostiju upravo pojavile.

“Ah, Felipe.” Pojavila se Inês s novom zaposlenicom. “Smijem li ti predati Rebeccu? Idem kući, a nisam imala priliku uputiti je u njezine ostale dužnosti. Bi li imao što protiv da ti to obaviš? Čini se da nemaš drugog posla.” Sarkastično mu se nasmiješila.

Ugledavši Rebeccu Felipe je živnuo. Zbog njezina se jutrošnjeg izazova i njihove usmene razmjene za doručkom

* Portugalska marka piva. (*Nap. prev.*)

osjećao življim i ispunjenijim energijom, a takav nije bio već dugo. “Rado.”

“Dobro, ja idem kući. Neki su se među nama danas pošteno naradili. Bok, Rebecca, prepuštam te njemu. Sjećaš li se gdje držimo prostirke za jutarnju jogu? I koja je kombinacija na bravici vrata teretane? I, ne zaboravi onamo odnijeti ruč-nike. Naručila sam i odoru za tebe. Pripazi da je odjeneš čim stigne.” Felipe se uspio suzdržati da se ne nasmiješi svojoj še-fovski nastrojenoj sestri. Vjerovala je da nitko ne može obaviti posao tako dobro kao ona. Trebalo mu je neko vrijeme kako bi je uvjerio da bi joj dobro došla pomoć u hotelskom centru za njegu tijela.

Rebecca je, očito neuznemirena Inês-inim sklonostima prema kontroliranju, kucnula po svom mobitelu. “Sve sam zapisala, ne brini se.”

“Dobro”, odvrtila je njegova najstarija sestra nevoljko. “Ja idem kući. Garcia je obećao da će večeras pripremiti objed, iako to tek trebamo vidjeti.”

“Ugodnu večer ti želim, Inês”, rekao je on.

“Hmf”, odvrtila je nezadovoljno šmrčnuvši. “Tebi će sa-svim sigurno biti ugodna, ti imaš *mãe* i cure da sve rješavaju za tobom. Ne moraš podignuti ni mali prst.”

On joj se široko nasmiješio. “A tako i treba biti.” Namignuo je Rebeci.

Inês je nezadovoljno otpuhnula i odbrzala.

Rebecca je gledala za njom, a on je vidio kako fasada ugladenosti nestaje s njezina lica. Doimala se pomalo umornom i zbunjenom.

“Kako ti je protekao dan?” upitao je.

“Mnogo je toga trebalo usvojiti”, odvrtila je. “Mislim da mi je mozak lagano ispržen.”

“Jesi li za plivanje na plaži?”

“Plivanje?” Rebecino se lice ozarilo. “O da, to zvuči kao pravi blagoslov. Još nisam bila na plaži.”

“Nađemo se ponovno ovdje za pet minuta?”

“Dogovoreno.” Široko mu se nasmiješila i odjurila prije no što je uspio upozoriti je da do plaže ima dobar komad puta nizbrdo.

Pet minuta poslije bez ikakve pomutnje pojavila se s vrećastom torbom obješenom preko ramena, kose zategnute u konjski rep koji se njihao amo-tamo i s teniscama na nogama.

“Čemu se smješkaš?” upitala je ugledavši izraz njegova lica.

“Zadivljen sam.” Kucnuo je po satu na svojoj ruci. Njegovim bi rođakinjama trebalo barem četrdeset i pet minuta da odluče koji će bikini odjenuti, jesu li odabrale ispravne sunčane naočale i hoće li šminka na njihovu licu preživjeti kupanje. Iako se Ana ne bi toliko zabrinjavala zbog svog izgleda, sitničavo bi okupila zainteresirane za odlazak na plažu i provjerila jesu li ponijeli sve potrebno. Uvijek si se mogao pouzdati u to da će imati rezervni ručnik, tubu kreme za sunčanje viška i šešir za hitne slučajeve.

Rebecca je napravila grimasu s izrazom neodobravanja u očima. “Ma molim te. Nemoj mi samo reći da si jedan od onih muškaraca koji vjeruju u teoriju da ženama treba cijela vječnost da se spremе.”

Podignuo je ruke kao da se predaje. “Nikada.”

“Dobro”, odvrtila je i žustro kimnula. “A sada pokaži put.”

Uspješno je održavala korak s njim dok su se vijugavom stazom spuštali prema plaži. Udahnuo je miris lavande koja je u obliku živice omeđivala stazu, prepuna zujavih pčela. Obožavao je to mjesto, iako nikada nije namjeravao ostati ondje zauvijek.

Kao da mu čita misli upitala je: “Oduvijek živiš ovdje? Tvoj engleski je nevjerojatan.”

“Pohađao sam ovdje međunarodnu školu. I zatim studirao u Americi.” Namjerno nije ulazio u detalje. “Vrlo je praktično dobro znati jezik.” Zavodljivo joj se nasmiješio kako bi joj odvratio pozornost s postavljanja dodatnih pitanja.

“Kladim se da je tako.” Zakolutala je očima i nasmijala se.

“A što je s tobom? Ovo ti je novi početak.”

Podignula je obrvu.

“Pročitao sam tvoju prijavu za posao.” Slegnuo je ramenima. “Bio sam u uredu. Bilo mi je dosadno.”

“Ako ti je to način zabave, trebao bi početi više izlaziti.”

“O, izlazim ja sasvim dovoljno, ništa se ti ne brini.”

Ponovno se nasmijala. “Da, kladim se da je tako. Sigurno je predivno imati sve ovo.” Zaokružila je ispruženom rukom prema krajoliku, ali nije mu promaknula činjenica da je izbjegla odgovoriti na pitanje. “Posjeduje li tvoja obitelj svu ovu zemlju?”

Zastao je i okrenuo se pogledati prema zgradi. “Glavna je kuća oduvijek bila farmerska, izgradio ju je moj pradjed. Sve se uzgaja ovdje ili na sestrinskoj farmi Quinto do Marmelo, udaljenoj dvadesetak kilometara. Moj je djed došao na ideju u drugoj zgradi izgraditi hotel koji danas vidiš.” Pokazao je prema dugoj niskoj građevini s dvokatnim dijelom na jednome kraju obojanom u bijelo, s prozorima naglašenim tradicionalnom tamnoplavom, tako uobičajenom za Algarve.

“Restoran je prigrađen. Moj je otac...” Podignuo je glavu i pogledao prema nebu, što je činio uvijek kada je govorio o njemu. Nadao se da ga otac gleda s visina i da je ponosan na njega, na ono što je ostvario. “... odlučio prigrliti agroturizam. Bio je među prvim farmerima u ovome kraju koji se odlučio za tako nešto.”

“Prelijepo je i na predivnom položaju. Doima se... sretnim mjestom.”

Felipe je kimnuo i progutao knedlu. “Sada jest.”

Rebecca ga je pogledala, ali nije dodatno ispitala, na čemu joj je bio zahvalan.

Iznad njih ptice su cvrkutale i letjele s grane na granu mediteranskih borova čiji ih je miris okruživao.

Izbili su na pješčanu stazu što je kroz drveće vijugala prema vrhu litice, gdje su se zaustavili. Felipe se nasmiješio.

Bio je to prizor zbog kojeg ga nikada nije prestalo stezati u srcu.

“Dođi”, rekao je i poveo Rebeccu prema pješčanoj obali istočkanj korijenjem stabala i napola osušenim žbunovima trave, na prostranu zaravan litice.

Ostao je ondje neko vrijeme upijajući boje na mjestima gdje se tamnoantarna boja glinenog tla i bljedeg pješčenjaka stapala sa zagasitom modrinom neba u veličanstvenom, blještavom srazu intenzivnih nijansi i pružala jedan od najljepših pogleda na ocean duž čitave obale.

“Ajme! Kakve boje!” uzviknula je Rebecca.

“Dom”, odvratio je Felipe prisjetivši se zašto toliko obožava taj kraj, iako mu je bila oduzeta mogućnost izbora. Nijedno mjesto nije mu bilo ravno.

Prišli su bliže rubu i Felipe je Rebeccu primio za nadlakticu, upozoravajući je na oprez. “Ne prilazi preblizu rubu.”

Ispod litice more se prostiralo do u nedogled. Felipe se okrenuo ulijevo. “Plaža Falésia i Atlantik. Ničega između nas i Amerike. U onom smjeru niz plažu leži Vilamoura, a na drugom je kraju Albufeira.”

Duga se zlačana plaža prostirala dokle pogled seže, prije no što se gubila iza izbočenog podnožja litice.

Oštar je povjetarac oko njih donosio miris mora i lagano bockao pijeskom. Iako je bila rana večer, sunce je još uvijek sijalo jarko i njegove su se zrake presijavale na valićima što su se mreškali pri obali.

“Svakoga je dana drukčije. Atlantik je nepredvidljiv. Ponekad je ovdje savršeno i u ovo doba dana još vlada svjetlost, ali valovi su veliki i obrušavaju se na pijesak. U drugim je prigodama more toliko mirno, da jedva možeš primijetiti poneki valić.” Zavodljivo joj se nasmiješio. “Promjenjivo i tajanstveno kao prelijepa žena!”

“Uh, Felipe!” Zabacila je glavu i glasno se nasmijala. “Upale li ti ikada te rečenice? Ja imam dva brata, znaš.”

On je slegnuo ramenima dok su mu oči plesale nestašlukom. “Što da kažem? Možda sam šarmantniji od tvoje braće.”

“Nesumnjivo si pun sebe, baš kao i oni”, odvrtila je oštro.

“Moram biti. Okružen sam ženama — dvjema sestrama, trima rođakinjama i svojom *māe*.” Obrisao je zamišljeni znoj s čela. “Jako je to težak život, znaš.”

“Sigurna sam da jest.” Rebecca mu je uzvratila širokim smiješkom. “Sjećam se da moja braća kod kuće nisu podizala ni mali prst, a od mene se očekivalo da uskačem i pomazem.”

“Ne bi li tako i trebalo biti?” upitao je dok su mu oči bljeskale humorom.

Podbola ga je laktom u rebra. “Ti ni slučajno nisi muški šovinist, zar ne, Felipe Rebelo?”

“Moguće da jesam”, rekao je brzo se opušteno nasmiješivši, skrivajući koliko mu je teško bilo u mlađim danima kada je morao paziti na svoju majku i pomagati njoj, mladim sestričnima i sestrama prije no što su se udale. Bilo mu je dvadeset kada su umrli njegov otac i stric. Više od trećine svog života posvetio je napredovanju hotela koji im je bio i dom i izvor prihoda za cijelu obitelj.

Rebecca je zakolutala očima, a on se nakratko namrštio. Kao i većina ljudi, nije imala pojma što je sve morao proživjeti.

“Mislila sam da me vodiš na plažu na kupanje”, rekla je Rebecca prekinuvši ga u prisjećanju.

“Dodi, onda.” Vratili su se stazom s litice do odmorišta na prostranom drvenom stubištu koje je vodilo do pješčane plaže u podnožju. Odjednom ga je obuzela nestašnost kada se prisjetio toga jutra u bazenu pa je odjednom uzviknuo: “Tko posljednji, taj je gubitnik!”

Nije ni dovršio rečenicu, a već je jurnuo bučno klopoćući stubama s prednošću od nekoliko sekundi.

“Varalico”, ciknula je Rebecca iza njega i, kao što je i znao da hoće, potrčala za njim topćući nogama i dišući mu za vrat. Čuo ju je kako nabija stopalima po drvenim prečkama iza njega

pa je ubrzao dok mu je srce snažno udaralo i smijući se na kratko je pogledao preko svoga ramena.

Ona ga je pogledala suženih očiju, odlučnosti ispisane preko cijelog lica, iako se i sama smijala.

Najdonju je stubu dotaknuo prvi, ali Rebecca je preskočila posljednje tri i dostignula ga pa i prestignula dok je on u japankama posrtao po pijesku. Izgubio je dragocjene sekunde dok ih je skidao, ali onda je pojurio za njom dok mu je pijesak letio sa stopala.

Plaža se u oba smjera protezala do u nedogled; tu je i tamo bilo još nekoliko ljudi, ali mjesta je bilo toliko da nikada nije bila prenapučena.

Na pola puta između stuba i mora odbacio je ručnik i skinuo majicu poslavši svoje sunčane naočale u zrak. Srećom, sletjele su dovoljno blizu njegova ručnika da ih ondje može ostaviti. I Rebecca je odbacila svoj ručnik, no još je uvijek trčala prema moru i u trku skinula haljinu, pa ispod nje otkrila bikini, a zbog njezina dugog vitkog tijela puls mu se malo ubrzao. Pri rubu vode je zastala da s nogu slušti svoje još uvijek zavezane tenisice, pa ju je dostignuo i protrčao pored nje kroz plicak. Ledena mu je voda zapljusnula listove. Okrenuo se i široko se nasmiješio, ali ona je već bila iza njega.

Oboje su ugicali pljuskajući kroz plicak i pokušavajući nadmašiti jedno drugo.

“Uh, ledena je”, zakriještala je Rebecca iako nije posustajala.

“Znam.” Nasmijao se.

“Mogao si mi reći!” vrisnula je raširivši oči od užasa i radosnog uzbuđenja.

“Gdje bi u tome bila zabava?” Namignuo joj je i nasmijao se grimasi koju je napravila.

Ona je zauzvrat zagrabila malo vode i bacila je na njega. Poprskala mu je grudi, a sunce se odražavalo od kapljica nalik na kišu dijamanta. Prije no što je uspio vratiti joj istom mjerom,

brzo se plesnim korakom izmaknula izvan njegova dosega i bacila se u more.

Nekoliko sekundi poslije njezina je glava naglo izronila iz vode dok je žestoko počela plivati dahćući: "Hladno. Ledeno. Mrzlo."

Uronio je i on, pripremivši se za kratak ugriz ledene vode kada mu se sklopila iznad glave. S veseljem je dočekaio tu pročišćavajuću kupku koja je ublažila svu napetost nakupljenu tijekom dana, pa se s nekoliko odlučnih zamaha krenuo odupirati osjećaju hladnoće.

"Ledeno je", psiknula je Rebecca kada se pojavio na površini i zatekao je kako pliva pored nje. "I pobijedila sam te."

"Ne, nisi."

"Prva sam uronila ramena."

"Tko je išta govorio o ramenima?" zadirkivao ju je. "Ja sam prvi ušao u vodu."

Rebecca je odmahнула glavom, a mokat kraj njezina konjskog repa šibao je s jedne strane na drugu poput mokrog psa koji otresa vodu. "A-a. Ramena. To je službena definicija. Tako piše u pravilima." Široko mu se nasmiješila.

"U kakvim pravilima?"

"Pravilima", odvrtila je.

"Mislim da si ti ta pravila izmislila", požalio se.

"Ne znaš gubiti?" narugala mu se, okrenula se na leđa i počela plutati.

On je iza nje ugledao veliki val kako ubrzava i počinje se valjati prema njima.

"Pazi", rekao je, shvativši da će se val prelomiti baš preko nje, ali već je bilo prekasno. Val ju je zapljusnuo i potopio u grmećem naletu pjene. Pripremivši se, Felipe je uronio ispod površine, otplivao i odmah se okrenuo provjeriti što je s Rebeccom. Ona se pojavila kašljući i pljujući.

"Jesi li dobro?" upitao je i zaplivaio prema njoj, zahvalan što su se oboje uspjeli snaći. Na tom je dijelu plaže voda bila prilično plitka i zbog toga popularna među izletnicima.

Ona je ispljunula gutljaj vode i odmaknula šiške koje su joj se prilijepile na lice, mahnito trepćući, držeći ruku na vratu. Još je nekoliko puta zakašljala, a onda se u vodi uspravila. Na njegovo iznenađenje njezino se lice razvuklo u širok osmijeh; duboko je udahnula, što je privuklo njegovu pozornost na njezina prsa i... ups.

“Ohoho, to me bome probudilo.” Cijelo se njezino lice ozarilo, oči su joj živahno svjetlucale od uzbuđenja. Felipe nije mogao, a da joj ne uzvrati osmijehom. Doimala se vrlo živom i gotovo nepobjedivom te je, jedne razgolićene dojke, izgledala kao vrlo seksi morska sirena.

“Ovaj...” Kimnuo je prema njezinom bikiniju.

“To je bilo zabavno.”

“Ovaj...” Ponovno je kimnuo, odjednom iznenađujuće u napasti da iskorači prema njoj i tu blijedu, savršenu dojku vrati u bikini, pitajući se kakav bi osjećaj bio kada bi je dotaknuo. A sada, nakon što mu je ta pomisao pala na pamet, prisilio se usredotočiti se na njezino lice. Nestašno joj se nasmiješio. “Trebao sam te upozoriti. Valovi znaju biti prilično snažni. I” — namignuo joj je — “tvoj bikini nije dorastao zadatku.”

Bacila je pogled niz svoje tijelo i zakolutala očima. “Ups”, rekla je i poravnala gornji dio bikinija bez ikakve pomutnje ili nelagode.

“Dolazi novi val”, upozorio ju je i pokazao iza nje te joj se približio kao da bi je to na neki način moglo zaštititi. No ona se kroz vodu odgurnula prema naprijed i počela plivati prema valu. Kada je podignuo krijestu zaronila je kroz njega i ponovno se pojavila na površini, zabacila glavu i nasmijala se.

Zajedno su ronili kroz valove, uskakivali u nabujale krijeste. Felipe se barem u tom trenutku osjetio bezbrižnim i udaljenim od tereta upravljanja hotelom te pritiska da za obitelj sve drži pod kontrolom.

Pogledao je oko sebe i shvatio da je Rebecca nestala iz vidokrug. Nije se pretjerano zabrinuo, jer pokazala je da je vrlo snažna plivačica. Najednom je osjetio povlačenje gležnja, što ga

je iznenadilo pa je uronio ispod površine, ponovno izronio i zatekao Rebeccu kako mu se s oduševljenjem široko smiješi.

“Takvu igru ti misliš igrati, ha?”

Ona se nasmijala, okrenula se i otplivala. On je, naravno, krenuo u potjeru za njom, no bila je okretna kao tuljanica izmičući se iz njegova dosega sa svakim okretom i smijući se oduševljeno svaki put kada bi se bacio prema njoj i promašio.

“Presporo”, doviknula je i neobuzdano se zahihotala, prestigavši ga pomoću samo nekoliko zamaha rukama.

“Samo ti dajem prednost. Ja sam džentlmen.” A zatim je poništio svoju tvrdnju pljusnuvši prema njoj veliku količinu vode.

Još se jednom nasmijavši i ona je poprskala njega.

Shvativši da će morati promijeniti strategiju i postati podmukao, usporio je i uljuljkao ju u lažan osjećaj sigurnosti. Pričekao je da ona malo odmakne, okrenuta od njega leđima. Zatim je uronio ispod površine vode u tihi spokoj mrljastog, prigušenog svjetla. Kao morski pas koji opušteno krstari kružio je kroz vodu dok se nije našao izravno ispod nje, a onda je naglo izronio na površinu, zgrabio je oko struka i povukao prema dnu. Ritajući se izronila je smijući mu se, a kapljice su vode na njezinim trepavicama blistale poput kristala.

“Imam te”, zakriještao je. Sada kada je rukama grlio njezin struk nije ju želio pustiti.

U njezinim je očima plesalo veselje, kada ju je pogledao nasmiješenu.

“I, što ćeš sada sa mnom?” upitala je dok su tako stajali jedno nasuprot drugoga, izraz na njezinu licu prepun nestaš-luka, tako različit od one ozbiljne mlade žene koja je ranije tako pozorno upijala Inêsine upute.

On je nagnuo glavu i zagledao se u nju kao da razmišlja o svojim mogućnostima.

“To ovisi”, odvratio je promuklim glasom, svjestan njezina tijela dok se more bućkalo oko njih.

Ona je podignula jednu obrvu — otvoreno ga izaziva. U zraku se iznenada osjetila težina, napeta svjesnost među njima. Nije se ni pomaknula kada je svoje usne spustio na njezine kušajući na njima slanu vodu, svjestan njezinih laganih uzdaha. Kada je podignula glavu i otvorila se prema njegovom nježnom dodiru, ruke je s njezina struka preselio na leđa privlačeći je malo bliže. Ona je na to ruke omotala oko njegova vrata, meke obline svojih dojki pritisnula o njegova prsa i uzvratila mu poljubac.

Oboje su se odmaknuli i jedno se drugome iskrivljeno nasmiješili.

“To je bilo lijepo”, rekao je.

Ona je kimnula, izgledajući kao da je iznenadila samu sebe. “Da, jest.” U njezinim se očima pojavila zbunjenost, a onda se uozbiljila.

On ju je uzeo za ruku, isprepleo prste s njezinima i povukao je. “Dođi, trebali bismo se vratiti i osušiti se. Bit ćemo u velikoj nevolji ako zakasnimo na večeru.”

“Stvarno?” Rebecca se nasmijala kao da misli da je on zadirkuje.

“Ozbiljan sam.” Kimnuo je. “Obiteljske su večere svetinja. Na tu se temu nitko ne zafrkava s mojom majkom. Svakoga dana u pola osam, osim nedjeljom, i prisustvuju svi članovi obitelji, osim ako *māe* već netko nije obavijestio da neće doći.” Nasmiješio se pomislivši na svoju majku. “No nikada nije problem ako za stol dovedemo dodatna usta.”

“Što se događa nedjeljom?” upitala je Rebecca kada su iz vode odgegali prema svojim ručnicima. “Svi gladujete? I čemu takva strogoća?”

Zastao je u plicaku i poljubio je u kut usta, jer mu se jako svidjela ta Engleskinja i kontrast između njezine kompetitivne, zabavne i iznenadne ozbiljne strane.

“Ne. Nedjeljom se svi okupljamo na ručku. Pridruže nam se moje sestre sa svojim muževima i djecom, ili ponekad odemo u restoran. *Māe* nedjeljom večeru doživljava malo opuštenije.”

Nesigurno se nasmijala i otpuhnula, odmahujući glavom. “To nikada ne bi funkcioniralo u mojoj obitelji, dok sam živjela kod kuće.” Naborala je nos. “Svi smo imali potpuno drukčije rasporede. Moja braća dvaput tjedno treniraju ragbi, a tu su i nogometne utakmice koje treba gledati...” Iskrivila je usta. “Rijetko kada objedujemo zajedno. Većinom samo svatko pokupi nešto iz zamrzivača.”

Još uvijek držeći jednu njezinu ruku, svoje je položio na uši pretvarajući se da blokira njezine riječi. “Nemoj to reći *māe*, ni u ludilu. Ukrcat će se u prvi avion kako bi tvojoj obitelji ukazala na pogreške.”

Povukla je ruku kao da je tek tada shvatila da je on još uvijek drži. Koraknula je postrance kao da želi povećati udaljenost među njima, pa otišla pokupiti svoju haljinu i tenisice s ruba vode, a zatim ga slijedila do mjesta na kojem su odbacili svoje ručnike.

Ne gledajući ga, obrisala se i okrenula mu leđa da skinе gornji dio bikinija prije no što navučе haljinu. Na tom je dijelu plaže bilo malo ljudi.

On se nasmiješio u sebi pitajući se srami li se odjednom zbog onog poljupca. Drage bi ga volje ponovio. “Bi li željela sutra navečer izaći na objed?”

Ona je pogledala oko sebe, a njezinim se licem prelila cijela mješavina emocija.

“Što bi sve ta večera uključivala?” upitala je i ponovno sumnjičavo podignula obrvu.

“Hranu, vino, razgovor i... tko zna. Mogli bismo se malo zabaviti, vidjeti kamo bi sve to odvelo. Sviđaš mi se.”

Ona je usne stisnula u crtu. “Ti mene ne poznaješ.”

“Rebecca”, prekorio ju je. “Kako da te upoznam ako ne izađeš sa mnom na večeru? Osim što smo se družili već dvaput, a ti još uvijek misliš da me možeš pobijediti u plivanju.”

“To zato što te oba puta i jesam pobijedila”, usprotivila se i prasnula u posprdan smijeh.

“Želim revanš na bazenu sutra ujutro.”

“Nema problema”, odvrtila je. “Pripremi se da ti isprašim dupe... ponovno.”

“Misliš?” upitao je i ušao u njezin osobni prostor, dok su mu oči blistale. Ona je prišla bliže, našavši se na pola koraka od njega.

“Znam”, rekla je dubokim, zavodničkim glasom.

“Znaš, je li?” promrmljao je i obujmio njezinu bradu dodirujući svojim nosom njezin.

“Pokušavaš li ti to mene zbuniti?” upitala je tiho.

“Uspijevam li?” upitao je on usana samo na centimetar od njezinih.

“Mmm”, odgovorila je, i njegove su se usne stopile s njezinima u dugom, lijenom poljupcu zbog kojeg mu je srce kao čekić počelo udarati u grudima.

Obje je ruke položila na njegova ramena, ali nije ga odgurnula. Uzvratila mu je poljubac, topao i životvoran, a on je kroz tanki pamuk haljine osjećao kako su njezine hladne bradavice ukrućene. Koža joj je još uvijek bila hladna, ali imala je okus po morskome zraku i mirisala svježe, po otvorenome.

“Bismo li se trebali ovako ponašati?” upitala je. “Što bi rekla Inês? Ona je moja šefica, a ti si njezin brat. Možda ovo i nije baš tako dobra ideja.”

“Kao prvo, moja sestra nije moja čuvarica. I drugo, meni se ovo čini dobrom idejom. Iako, trebao bih biti pošten pa te upozoriti. Ja ne tražim ozbiljnu vezu. Nisam stvoren za to. Hajde da se samo malo zabavljamo dok si ovdje.”

“Meni odgovara. Zaljubljena sam u drugoga.”

“O.” Felipe se odmaknuo za korak. “Ispričavam se.”

“U redu je. On ni ne zna da postojim.”

“Sigurno je slijep.”

Jedan je kut njezinih usta poletio uvis. “Kladim se da to govoriš svim djevojkama, Felipe Rebelo.”

On joj se široko nasmiješio. “Samo lijepima.”